

Biblioteka
FILOZOFIJA

Urednik
Petar V. Arbutina

Naslov originala
S. Anselmi Cantuariensis
ARCHIEPISCOPI
OPERA OMNIA
Stuttgart-Bad Cannstatt, 1968

Anselm Kenterberijski

PROSLOGION

— ♦ —

ZAŠTO JE BOG
POSTAO ČOVEK

— ♦ —

O ISTINI

Prevod
Milan D. Tasić

Beograd
2025
DERETA

PROSLOGION

FIDES QUAERENS INTELLECTUM
ID EST
PROSLOGION, LIBER GAUNILONIS
PRO INSAPIENTE ATQUE, LIBER
APOLOGETICUS CONTRA GAUNILONEM

PREDGOVOR

Pošto sam, na molbu neke braće, objavio manje delo,¹ da pokaže kako se razumskim putem može da dovine tiho do onog što se ne zna, a pošto je reč upravo o mnogim potvrdama, odlučio sam da istražim mogućnost i jednog jedinog dokaza, koji bi počivao tek u sebi samom i dostajao da iznese postojanje Boga – njega kao najvišeg dobra, koji nema potrebe ni za čim, a svemu ostalom bi bio nužan, kako kod postojanja, tako i kod valjanog postojanja, odnosno božanske supstancije kao takve.

I dok sam brižljivo upravljao misli k tome, činilo mi se katkad da sam dospevao do onog što želim, ali bi to isto i izmicalo u celosti mom unutrašnjem oku, da sam, neretko, hteo da napustim istraživanje nečega što se činilo gotovo nemogućim. I mada sam tu misao hteo da odagnam iz sebe sasvim, bojeći se da ne ovlada u toj meri duhom i spreči ga da ostvari štogod novo, uprkos protivljenju i mojoj volji, istrajavala je ona, postajući tako sve neizdržljivija. Tako mi se jednog dana, umornom već od stalnog opiranja tome, javilo u mešavini misli ono za čim sam dotle bio uzalud tragao, da sam sad mogao, mada brižljivo, da pojmem ideju koju sam dotle samo odbacivao.

Potom sam, misleći da bi se to srećno otkriće moglo da dopadne čitaocu, bude li ono zapisano već, sastavio ovo delo na

¹ Tj. *Monologion* (Prim. prev.).

tu i izvesne druge teme, govoreći upravo o čoveku koji pokušava da uzdigne svoj duh do promišljanja Boga i razumskog dosezanja onoga u šta, inače, veruje sam. No, kako niti to delo, niti pak ono ranije, ne behu kadra da ponesu nazive knjiga, ni ime pisca, a nisu objavljena bez naslova, koji bi unekoliko pozivali na čitanje onoga u čijim bi se rukama našla, naslovio sam prvo od njih: *Primer za razmišljanje o razlozima vere*, a drugo: *Vera koja ište razum*.

Ali pošto je više čitalaca bilo prepisalo oba dela, kao i njihove naslove, mnogi su me, a naročito blaženi nadbiskup lionski Hugo, izaslanik apostolata u Galiji, naloživši to svim autoritetom svojim, obavezali da navedem svoje ime. Tako sam, pogodnosti radi, prozvao još i prvo delo *Monologion*, to jest: *Razgovor sa sobom*, a drugo *Proslogion*, odnosno: *Razgovor*.

I

Uzdignuće duha do promišljanja Boga

Sada pak, smrtni stvore, odagnaj iz sebe to što te zaokuplja, sumorne misli i sve teške brige, ne bi li se unekoliko zabavio Bogom i našao smiraj u njemu. Spusti se tako do staništa svoga duha i isključi odatle sve, sem Boga i onog što bi ti pomoglo da ga nađeš, pa jednom zatvorivši se tu, potraži ga već.

Pa reci onda sve, srce moje, reci Bogu: *Tražim tvoje lice, Gospode, ja lice tvoje tražim* (Ps. 27.8)². A ti, Gospode, moj Bože, poduči moje srce kako i gde da te traži, kako i gde da te nađe? Ako nisi ti ovde, gde da te odsutnog pronađem i budeš li posvuda prisutan, zašto te ne vidim ja nimalo? Bez sumnje, nastanjuješ ti jednu nedostupnu svetlost, no gde je ta svetlost i kako da joj pristupim ja? Ko da me povede i ko da privede njoj, ne bih li te ugledao već? Ali i po kom znaku i kakvog lika bih te tražio potom? Jer video te nikada nisam, Gospode, Bože moj, niti poznajem lice tvoje. Pa šta da uradi, Svevišnji Bože, šta da uradi izgnanik ovaj, tako daleko od tebe? Šta da uradi sluga tvoj, pobuđen ljubavlju tvojom i tako odvrćen od lica tvog?

² Citati iz Svetog Pisma (brojevi psalama i transkripcija) su preneseni iz originalnog Anselomovog teksta. (prim.ur.)

Želeo bi da te vidi, a lice je tvoje daleko od njega. Da ti pride, al' tvoje je stanište tako nedostupno. Želi on da te nađe, al' ne zna gde si, potraži te, no ne poznaje lik tvoj. Gospode, ti si moj Bog i sluga moj, ali te nisam nikada video ja. Sazdao si me i sazdao sva dobra moja, al' te i dalje ne poznajem ja. Stvoren sam da bih te video jednom, no ne učinih ono radi čega sam stvoren. Jadnog li usuda čovekovog kad izgubi ono radi čega je sazdan! O, kakav težak i svirep pad!

Pa, šta je izgubio, a šta našao čovek i šta je iščezlo, a šta pak ostalo ovde? Izgubio je sreću radi koje je sazdan, a stekao nesreću radi koje nije sazdan. Otišlo je od njega ono bez čega je nesrećan, a ostalo tek ono što ga čini bednim. Nekada je čovek jeo hleb anđela, pa sad oseća ovakvu glad za njim i evo ga kako jede hleb bola, a to nije poznavao tad. O, sveopšta čovekova žalosti, jecaju svih sinova Adamovih, koji uživao je jednom u izobilju, dok mi stenjemo sad tek u oskudici! Imao je on previše sve, a mi – prosimo mi. Posedovao u sreći sve i jedno izgubio to, a nama, u nesreći nedostaje sve i bedno želimo mi, no činimo uzalud to. Zašto nam nije ostavio, jer je mogao lako, ono što nam sad tako nedostaje? Zašto nas je lišio svetlosti, a obavio tamom i uskratio život, a udelio smrt? Jadni, odakle smo izgnani, a gde odbačeni, odakle isterani, a gde ostavljeni? Iz domovine u egzil, iz vizije Boga u naše slepilo, iz radosti besmrtnosti u gorčinu i užas smrti. Kakav nesrećan obrat jednog velikog dobra u tako strašno zlo! O strašne štete, o teške kazne, preteške u svemu!

Tako i ja, jedno od Evine dece, nesrećno odvojene od Boga, šta sam činio sve, šta preduzimao? Što sam to hteo već i zašto uzdišem sad? Hteo sam sreću, a zadobih nesreću. Stremio ka Bogu, a pao u sebe samog. Tražio sam spokoj u dnu bića svog, a našao tek patnju i bol. Da budem nasmejan u radosti duše svoje, a valja da plaćem sad nad jecajem srca svog. Radosti koja se ne javi, dok jecaj ovlada mnome.

Dokle tako, Gospode? Dokle ćeš nas, Bože, zaboravljati, dokle lice svoje odvrćati od nas? Kad ćeš nas pogledati i uslišiti nas? Osvetliti naše oči i pokazati lice svoje, kad povratiti sebe nama? Pogledaj nas, Gospode, saslušaj i osvetli, pokaži nam sebe već! Podaj sebe sreći našoj, ti bez koga smo mi tako nesrećni. Imaj milosti za ono što činimo, za našu usrdnost k tebi, jer nismo mi ništa bez tebe. Pozovi nas i pomogni! Preklinjem te, Gospode, neka nadanja moja ne ustuknu pred uzdasima, učini da živim u nadi. Srce je moje gorko od očaja – ublaži ga saučestvom svojim! Glad me je naterala, Gospode, da te tražim, ne ostavljaj me da postim; došao sam ogladneo, ne vraćaj me nenašranjenog. Siromah, došao sam ja k bogatom, nesrećan k samilosnom. Ne učini da odem, prezren i bez ičega. I ako sam uzdisao pre no što bih jeo, daj mi barem posle uzdaha što da jedem.

Gospode, mogu ja, povijen, da gledam samo dole; uspravi me da bih se okrenuo prema gore. Nespokoj se sabrao u mojoj glavi, obavlja me on i pritišće kao breme; olakšaj mi teret i oslobodi me, da se bezdan taj ne zaklopi nada mnom. Neka ugledam svetlost tvoju čak izdaleka i s dna provalije. Poduči me kako da nađem i ukaži se onome ko te traži, jer te ne mogu tražiti, ako ne znam kako, niti naći te, ako se ne pokažeš. O, nek te tražim, želeći te, i želim te dok te tražim, nek te nađem voleći te i volim te dok te nalazim.

Ja priznajem, Gospode, i hvala ti na tome, što si sazdao u meni sliku tvoju, ne bih li, sećajući te se, mislio na tebe i tako voleo te. Ali je izbledela ona od poroka i tako zatamnjena dimom greha, da bih mogao činiti sve to samo budeš li je ponovo oživeo ti. Ne uzdižem se ja, Gospode, do visine tvoje, jer ne mogu nimalo da poredim s njom pamet svoju, ali bih hteo da saznam već istinu tvoju, onu u koju veruje i koju voli srce moje. Jer ne želim ja da razumem, pa da verujem, već verujem da bih razumeo; držim, naime, da ne bih ni mogao da razumem, ne budem li verovao najpre.

II

*Odista postoji Bog; mada laik kaže:
Bog ne postoji*

Ti, dakle, Gospode, koji činiš da veru razumemo, učini, ukoliko poželješ već, da shvatimo da postojiš, što i verujemo, i da si onakav upravo kao što verujemo mi. A mi verujemo, inače, da si ti nešto takvo da se ništa veće ne bi moglo da pojmi. Zar da ovakva priroda ne postoji samo stoga jer je *laik kazao u svo-
me srcu: Ne postoji Bog!* (Ps. 14.1). Ali i takav čovek, kad čuje da kažem: „Ono od čega se ništa veće ne bi moglo da pojmi”, razume, bez sumnje, to što čuje i ono što razume u njegovom je razumu, čak i ako ne razume da to postoji. Jer je jedna stvar imati nešto u razumu, a druga razumeti njeno postojanje. Kad slikar, recimo, zamišlja svoje delo, nalazi se ono u njegovom duhu, ali ne uviđa i dalje postojanje onoga što nije još stvorio. No, bude li ga naslikao jednom, biće ono u njegovom duhu, kao što će i razumeti postojanje onoga što je upravo saznao. Stoga se svaki laik mora složiti s tim da postoji u razumu nešto od čega se veće ne bi moglo da pojmi, budući da razume ono što čuje, kao i jer sve što se razume postoji nužno u razumu. Ali ono od čega se veće ne bi moglo da pojmi, ne postoji, svakako, samo u razumu. Jer kad bi odista bio to slučaj, moglo bi se pomisliti da postoji i u stvarnosti, što bi činilo više. Bilo bi to, dakle, tako da ako ono od čega se veće ne poima postoji samo u razumu, to isto predstavlja nešto veće od kojeg se ipak može da pojmi, što je nemoguće. Postoji, dakle, takvo biće, kako u razumu, tako i u stvarnosti.

III

Ne može se misliti Božje nepostojanje

A to postojanje je tako stvarno, da nepostojanje nije moguće čak ni da se zamisli. Zaista, mi poimamo i nešto što je nemoguće da se misli kao nepostojeće, a to samo čini više od onog što se može da pojmi kao nepostojeće. Značilo bi to da se u slučaju da se ono od čega se ništa veće ne bi moglo da pojmi može da zamisli kao nepostojeće, takvo jedno biće ne bi bilo takvo biće – što je protivurečno. Takvo jedno biće, dakle, postoji tako stvarno, da se ne može ni zamisliti da ne postoji ono. A to biće, to si ti, Gospode, Bože naš. Postojiš, dakle, ti tako stvarno, da se nepostojanje tvoje ne bi ni moglo zamisliti. Jer kad bi neki duh mogao da pojmi nešto što je veće od tebe, božji stvor bi se uzdigao tad iznad tvorca svog, što je besmisleno. Sve što je drugo nego što si ti sam, moglo bi se shvatiti da ne postoji. Jedino ti poseduješ biće, na istinitiji od svega način, iznoseći ovo do najviše mere, jer sve ostalo nije dotle istinito i poseduje tek niže postojanje. Usled čega je, dakle, laik kazao u srcu svom: *nema Boga*, mada je tako jasno razumskom duhu da postojiš ti više od svega. Zašto, dakle, sem ako ne stoga jer je budalast, jer je laik.

IV

Kako je laik kazao nešto što se ne može da misli

No, kako je laik kazao u srcu svome ono što nije mogao da misli, odnosno zašto nije mogao da misli ono što je kazao, jer reći u srcu svom isto je što i misliti? Ako je odista mislio on to, što je bez sumnje slučaj, jer ga je rekao u srcu svom, ili kad ne

bi kazao to, jer nije mogao da ga misli, posledica je toga što ima više načina da se kaže ono što je mišljeno, ili kazano u srcu. Jer se različito misli nešto prema tome da li se promišlja reč koja ga izražava, ili se pak razumeva sama suština stvari. Tako bi se, u prvom slučaju, moglo da uzme da Bog ne postoji, no ne i u drugom. Ko, dakle, poima božje postojanje, ne može misliti da Bog ne postoji, iako može reći to, bilo da su te reči bez ikakvog značenja, bilo da im pripada sasvim drugo značenje. Bog je, dakle, nešto od čega se ništa ne bi moglo da pojmi kao veće. Onaj ko to valjano shvata, uviđa da je reč ovde o tome da se ne može ni zamisliti da on ne postoji. Ko, dakle, Boga razume na taj način, ne bi mogao da misli da on ne postoji. Hvala ti, Bože! Jer sve što sam dosad smatrao kao tvoj poklon, razumem sad već putem svetlosti tvoje, da ako i ne bih hteo verovati u postojanje tvoje, ne bih ipak mogao da to ne razumem.

V

*Bog je sve ono što je bolje da jeste, nego da nije;
a jer postoji sam po sebi, stvorio je on sve iz ničeg*

Pa šta si ti, onda, Gospode, ti od koga se ne može da pojmi ništa što je veće? Šta, dakle, ako ne onaj ko, budući veći od svega, postojiš tek po sebi, sazdaš sve drugo iz ničeg. Jer sve ostalo niže od onog može da se misli, ali to se ne može misliti o tebi. Ta, koje bi dobro moglo da nedostaje najvišem dobru, putem kojeg sve i postaje dobrim? Pravedan si ti, dakle, istinit i srećan i sve si ono što je bolje da jeste, nego da nije. Jer je bolje biti pravičan, nego nepravičan, bolje blažen, nego nesrećan.

SADRŽAJ

PROSLOGION

PREDGOVOR	7
Uzdignuće duha do promišljanja Boga	9
Odista postoji Bog; mada laik kaže: Bog ne postoji	12
Ne može se misliti Božje nepostojanje	13
Kako je laik kazao nešto što se ne može da misli	13
Bog je sve ono što je bolje da jeste, nego da nije; a jer postoji sam po sebi, stvorio je on sve iz ničeg	14
Bog je čulan, mada ne poseduje telo	15
Svemoćan je on, iako ne može mnogo toga	15
Bog je i milosrdan i ravnodušan	16
Savršeno pravedan, prašta on zlima, imajući s pravom milost prema njima	17
Pravedno kažnjava on i prašta nevaljalima	19
Svi putevi Gospodnji su milosrđe i pravda, a ipak je Bog pravedan na svim putevima svojim	19
Bog je sam život kojim živi on i slično tome	20
Samo je on neomeđen i večit, ali su i ostali duhovi neomeđeni i večiti	21
Kako i zašto Boga i vide i ne vide oni koji ga traže	22
Veći je on od svega što se može da pojmi	23

Nedostupnu svetlost, Gospode, nastanjuješ ti	23
U Bogu je sklad i poseduje on miris, ukus, blagost i lepotu ...	24
Niti u Bogu, niti u večnosti koju predstavlja on sam nema delova	24
Nije on u vremenu i prostoru, već su sve stvari u njemu	26
Pre i posle svih stvari postoji on, čak i onih večnih	26
Je li to vek jednog veka, ili vekovi vekova	27
Samo je on ono što jeste i onaj koji jeste	27
To dobro je na isti način otac, sin i sveti duh itd.	28
Pretpostavke o prirodi i veličini ovog dobra	29
Koja su dobra i kolika u onima koji uživaju u najvišem dobru	29
Je li punoća radosti ona koju je Gospod obećao?	31
 GAUNILOVA KNJIGA O LAIČKOM MIŠLJENJU	33
 KNJIGA U ODBRANU OD GAUNILA	39
Odbacuje se, uopšte uzev, protivnikovo rasuđivanje i pokazuje da biće od kojeg se veće ne bi moglo da pojmi, odista postoji	39
Izneto rasuđivanje je bliže sagledano i pokazano, upravo, da se može da promišlja biće od kojeg se veće ne bi moglo da pojmi, te da, otuda, postoji ono	42
Protivnikova primedba: sledilo bi otuda postojanje fiktivnog ostrva, jer se i ono može da zamisli	43
Razlika između zamišljam i poimanja nepostojanja.	44
Rasprava o pojedinim protivnikovim tvrđenjima i, najpre, da iznosi on netačno sam početak mišljenja koje nastoji da opovrgne	45
O onome što protivnik govori u II i V glavi: da bi sve što je lažno moglo biti pojmljeno, te da bi stoga imalo da postoji	47
Protiv drugog protivnikovog tvrđenja: da najviše biće može biti shvaćeno kao nepostojeće, onako kao što laik poima nepostojanje Boga	48
Obrazloženje tabele iz gl. III. Postojanje suverenog bića kao odgovor protivniku na pitanja iz gl. IV	49

Suvereno biće može se i misliti i pojmiti; argument je to protiv laičkog mišljenja	51
Snaga poslednjeg argumenta i kraj ovoga dela	52
POGOVOR	53

ZAŠTO JE BOG POSTAO ČOVEK

POSVETA PAPI URBANU II	59
------------------------------	----

KNJIGA PRVA

Pitanje od kojeg zavisi čitavo delo	61
Kako treba shvatiti ono što će biti kazano?	63
Prigovori nevernika i odgovori vernika	64
Ti se odgovori čine nevernicima samo kao slike bez nužne osnove	65
Iskupljenje čoveka nije moglo da se ostvari drugačije do preko ličnosti Boga	66
Prigovori nevernika protiv tvrđenja da nas je Bog iskupio svojom smrću, čime je iskazao svoju ljubav prema nama, došavši radi nas da pobedi đavola	67
Đavo nije imao zakonitu vlast nad čovekom, ali i da je imao, zašto bi na taj način Bog oslobodio čoveka?	68
Zašto se nevernicima čini da stvari koje pripisujemo Hristu (iako se ne odnose na Božansko) ne odgovaraju Bogu kao čoveku; iz kog razloga misle oni da je umro kao čovek ne svojom voljom?	71
Umro je svojom voljom. Šta znači: „Biti poslušan do smrti”, i „Zato ga je i Bog uzneo”, i „Ja sam došao ne da volju svoju činim”, i „Bog nije poštedeo Sina svog” i „Ne kako ja hoću, već kako hoćeš ti”?	73
O istome. Kako se ovo još može ispravno da razume?	77
Šta znači grešiti i iskupiti greh?	80

Priliči li Bogu praštanje greha samo iz milosrđa, bez ikakve naplate dugova?	82
Manje od svega je dopustivo – pri ispravnom poretku stvari – da nešto što je stvoreno liši svog tvorca časti i ne nadoknadi mu štetu	84
Kakva je čast za Boga u tome što kažnjava grešnika?	85
Dopušta li Bog i najmanju povredu svoje časti?	86
Zašto pale anđele mora da zameni isti broj ljudi?	88
Drugi anđeli ih ne mogu zameniti	89
Da li će biti više svetih ljudi od zlih anđela?	90
Čovek se ne može spasiti bez kazne zbog greha	98
Zadovoljština mora da bude u skladu sa merom greha, dok čovek sam ne može da je ostvari	101
Kakav je značaj greha?	103
Kakvu je uvredu čovek naneo Bogu, kad je dozvolio đavolu da ga pobedi. Čovek za nju ne može doneti zadovoljštinu ...	105
Zgrešivši, čovek je oteo nešto od Boga što ne može da vrati ..	106
Dok čovek ne vrati svoj dug Bogu, ne može biti srećan, te da ga slabost ne opravdava	107
Čovek biva nužno spasen kroz Hrista	111

KNJIGA DRUGA

<i>Čovek je stvoren pravednim da bi bio srećan.</i>	114
Čovek ne bi umro da nije zgrešio	115
Čovek će vaskrsnuti s telom u kome je živio u ovom životu ..	115
Bog će dovršiti svoj naum u vezi s ljudskom prirodom	116
Iako je to trebalo da se desi, ipak Bog ne deluje iz nužnosti. Postoji potreba za ukidanjem ili umanjeanjem zahvalnosti i potreba koja jača zahvalnost	117
Zadovoljstvo kojim se čovek iskupljuje može dati samo Božiji čovek	119
Potrebno je da on bude i savršen Bog i savršen čovek	120
Bogu priliči da se preodene u čoveka iz roda Adamova, rođenog od device	121

Nužno je da se samo Reč sjedini sa čovekom u jednom licu . .	123
Ovaj čovek ne umire zbog duga. Kako može, ili ne može, On da greši. Zašto njemu i anđelima priliči da budu hvaljeni zbog pravednosti, iako oni ne mogu da greše	125
On umire svojom moći; smrtnost se ne odnosi na čistu ljudsku prirodu	128
Iako učestvuje u našim brigama, On nije nesrećan	131
Za razliku od naših različitih slabosti, njemu ne pripada neznanje	132
Kako njegova smrt može nadjačati mnoštvo i težine greha svih ljudi?	133
Kako ova smrt poništava čak i grehe onih koji ga ubijaju?	135
Kako je Bog uzeo čoveka bez greha iz grešne mase. O spasenju Adama i Eve	136
Ništa Bogu nije ni potrebno, ni nemoguće. Nužnost je i prinudna i nije prinudna	143
Kako se životom Hrista otplaćuje Bog za grehe ljudi. Kako je Hrist i morao i nije morao da pretrpi stradanje	148
Iz kog razloga čovekovo spasenje sledi posle njegove smrti? ..	152
Koliko je veliko i koliko pravedno milosrđe Božije?	154
Preobraćenje đavola je nemoguće	155
Ovim se dokazuje istina Starog i Novog zaveta	156
POGOVOR	157

O ISTINI

Istina nema ni početak ni kraj	163
O istini značenja i dvema istinama iskaza	164
O istini mišljenja	168
O istini volje	169
O istini prirodnog i neprirodnog delovanja	169
O istini čula i o činjenici da se varka (<i>falsitas</i>), za koju se misli da je u čulima, nalazi u mnjenju	172
O istini suštine stvari (<i>De veritate essentiae rerum</i>)	174

O različitim shvatanjima šta treba, a šta ne treba, šta je moguće, a šta nemoguće	175
Svako se delovanje označava kao istinito ili lažno	179
O najvišoj istini	181
O definiciji istine	182
O definiciji pravde	183
Istina je jedna u svim istinitim stvarima	190
POGOVOR	195
ANSELM KENTERBERIJSKI	
Iz biografije	199

Anselm Kenterberijski
PROSLOGION /
ZAŠTO JE BOG
POSTAO ČOVEK /
O ISTINI

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Dijana Arsić

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-588-1

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2025.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**
KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

14 Анселм Кентерберijski
27-185.5 Анселм Кентерберijski
27-285.2

АНСЕЛМО, архиепископ кентерберijski, 1033–1109

Proslogion ; Zašto je bog postao čovek ; O istini / Anselm Kenterberijski ; prevod Milan Tasić. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2025 (Beograd : Dereta). – 200 str. ; 21 cm. – (Biblioteka Filozofija / Dereta, Beograd)

Prevod dela : Archiepiscopi opera omnia / S. Anselmi Cantuariensis. – Tiraž 1.000. – Str. 53–56: Pogovor / Milan D. Tasić. – Str. 157–160: Pogovor / Milan D. Tasić. – Str. 195–198: Reče mu Pilat : Šta je istina? / Milan D. Tasić. – Str. 199–200: Anselm Kenterberijski / Milan D. Tasić. – Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-6457-588-1

1. Анселмо, архиепископ кентерберijski, 1033–1109: Zašto je bog postao čovek

2. Анселмо, архиепископ кентерберijski, 1033–1109: O istini

а) Анселм, архиепископ кентерберijski (1033–1109)

б) Бог – Постојање – Онтолошки доказ

в) Схоластика

COBISS.SR-ID 172978441